

TEKSTY PRZYJĘTE

P8_TA(2016)0107

Erasmus+ i inne narzędzia wspomaganie mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie programu Erasmus+ i innych narzędzi wspomaganie mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym – podejścia zakładającego uczenie się przez całe życie (2015/2257(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 165 i 166,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 14,
- uwzględniając deklarację kopenhaską z dnia 30 listopada 2002 r. w sprawie zwiększonej współpracy europejskiej w dziedzinie kształcenia zawodowego i szkolenia,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram odniesienia na rzecz zapewniania jakości w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego¹,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”)²,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018)³,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+ ”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu⁴,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się

¹ Dz.U. C 155 z 8.7.2009, s. 1.

² Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

³ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.

⁴ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50.

- pozaformalnego i nieformalnego¹,
- uwzględniając decyzję nr 2241/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednolitych ram wspólnotowych dla przejrzystości kwalifikacji i kompetencji (Europass)²,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. zatytułowane „»Mobilna młodzież« – promowanie mobilności edukacyjnej młodych ludzi”³,
 - uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/962/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie⁴,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie wspierania dostępu młodzieży do rynków pracy, poprawy statusu osób odbywających staże i praktyki zawodowe⁵,
 - uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie (EQF)⁶,
 - uwzględniając różne narzędzia do uznawania kompetencji, takie jak europejskie ramy kwalifikacji (EQF), europejski system transferu i akumulacji punktów (ECTS), europejski system transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym (ECVET) oraz projekt dotyczący umiejętności, kompetencji i zawodów (ESCO),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 listopada 2012 r. pt. „Nowe podejście do edukacji: Inwestowanie w umiejętności na rzecz lepszych efektów społeczno-gospodarczych” (COM(2012)0669),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2014 r. dotyczące wykonania zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym (COM(2014)0030),
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie zapewniania jakości w celu wspierania kształcenia i szkolenia,
 - uwzględniając deklarację ministrów ds. kształcenia i szkolenia zawodowego z dnia 22 czerwca 2015 r. w sprawie nowego zestawu średnioterminowych rezultatów w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego na okres 2015–2020,
 - uwzględniając oświadczenie paryskie w sprawie promowania, poprzez kształcenie, obywatelstwa i wspólnych wartości, jakimi są wolność, tolerancja i niedyskryminacja przyjęte na nieformalnym posiedzeniu ministrów edukacji państw członkowskich UE w

¹ Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 1.

² Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 6.

³ Dz.U. C 199 z 7.7.2011, s. 1.

⁴ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁵ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 29.

⁶ Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 1.

dniu 17 marca 2015 r. w Paryżu (8496/15),

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8-0049/2016),
- A. mając na uwadze, że mobilność edukacyjna i mobilność szkoleniowa są istotne z punktu widzenia rozwoju osobistego, włączenia społecznego ludzi młodych, dialogu międzykulturowego, tolerancji, umiejętności pracy w środowisku wielokulturowym oraz aktywnego obywatelstwa i wyraźnie udowodniły swój potencjał w przyczynianiu się do rozwoju wysokiej jakości kształcenia i tworzenia szans zatrudnienia;
- B. mając na uwadze, że mobilność edukacyjna i szkoleniowa powinna być dalej wzmacniana w kontekście obecnych i kolejnych programów UE w dziedzinie kształcenia i szkolenia, zatrudnienia i polityki spójności;
- C. mając na uwadze, że w 2002 r. unijni ministrowie ds. kształcenia i szkolenia zawodowego zainicjowali „proces kopenhaski” w celu zacieśnienia europejskiej współpracy w tej dziedzinie, aby poprawić wyniki, jakość i atrakcyjność kształcenia i szkolenia zawodowego w Europie;
- D. mając na uwadze, że proces kopenhaski jest oparty na wspólnie uzgodnionych priorytetach, które są poddawane okresowemu przeglądowi w celu, między innymi, ułatwienia mobilności i promowania korzystania z różnych możliwości w zakresie szkolenia zawodowego w kontekście uczenia się przez całe życie;
- E. mając na uwadze, że według Eurostatu mimo powolnego ożywienia gospodarczego bezrobocie w UE w 2014 r. utrzymywało się na poziomie nawet 10,2%; mając na uwadze, że w całej UE stopa bezrobocia wśród młodzieży wynosi obecnie 22,1%, natomiast w grupie wiekowej 55–64 lata tylko 51% osób posiada pracę, a zróżnicowanie sytuacji kobiet i mężczyzn pod względem zatrudnienia w przypadku starszych pracowników sięga 13,6 punktów procentowych;
- F. mając na uwadze, że uczenie się pozaformalne, nieformalne i szkolenie zawodowe ma do odegrania ważną rolę w podejmowaniu obecnych wyzwań dotyczących uczenia się przez całe życie, takich jak przedwczesne kończenie nauki, niedopuszczalnie duża grupa młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się (NEET), a także niedobory wykwalifikowanej siły roboczej i niedopasowanie umiejętności;
- G. mając na uwadze, że na rynku pracy mamy wciąż do czynienia z niedopasowaniem umiejętności do ofert pracy, o czym świadczy wysoki wskaźnik nieobsadzonych stanowisk odnotowany w jesiennej prognozie gospodarczej Komisji z 2015 r.;
- H. mając na uwadze, że umiejętności językowe są na niższym poziomie w kształceniu i szkoleniu zawodowym i konieczne jest ich rozwijanie;
- I. mając na uwadze, że konieczne jest potwierdzenie zaangażowania politycznego we wspieranie działań w obszarze uczenia się przez całe życie oraz kształcenia i szkolenia zawodowego, w szczególności poprzez działania na rzecz mobilności ukierunkowane na rozwijanie przekrojowych kompetencji, takich jak umiejętność przystosowania się, ciekawość, umiejętność uczenia się oraz umiejętności interpersonalne i obywatelskie;

- J. mając na uwadze, że ostatnie zmiany w sytuacji społeczno-ekonomicznej uwydatniają konieczność zwiększenia nie tylko skuteczności systemów uczenia się przez całe życie oraz kształcenia i szkolenia zawodowego, ale także ich dostępności i integracji w odniesieniu do osób z grup w niekorzystnej sytuacji oraz ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi; mając na uwadze, że zwiększanie dostępności kształcenia nie powinno odbywać się kosztem jakości kształcenia;
- K. mając na uwadze, że ciągle wsparcie finansowe dla działań na rzecz mobilności oraz działań dotyczących uczenia się przez całe życie oraz wiedzy na temat kształcenia i szkolenia zawodowego ma kluczowe znaczenie, szczególnie obecnie w okresie kryzysu gospodarczego;
- L. mając na uwadze, że poziom regionalny i lokalny odgrywa decydującą rolę we wspieraniu inicjatyw mających na celu zbadanie nowych ścieżek mobilności, aby zapewnić skuteczność, przejrzystość i jakości funduszy i programów dotyczących kształcenia i szkolenia zawodowego; mając na uwadze, że mobilność osób młodych oraz przyuczających się do zawodu w kształceniu i szkoleniu zawodowym promowana na poziomie regionalnym i lokalnym powinna być koordynowana w ramach szeroko zakrojonego procesu demokratycznego i partycypacyjnego sprawowania rządów ukierunkowanego na rozwiązywanie odpowiednich społeczno-gospodarczych i środowiskowych problemów przy udziale mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, przedsiębiorstw typu start-up, lokalnych społeczności i partnerów społecznych;
- M. mając na uwadze, że izby handlowe i branżowe oraz izby rzemieślnicze i rolnicze, a także związki zawodowe oraz inni odpowiedni partnerzy społeczni powinni być aktywnie zaangażowani w opracowywanie, organizację, realizację i finansowanie kształcenia i szkolenia zawodowego oraz mobilności związanej z tym kształceniem i szkoleniem; mając na uwadze, że przy opracowywaniu koncepcji kształcenia i szkolenia zawodowego należy brać pod uwagę wymiar społeczny i uwzględniać kwestie takie jak sprawiedliwy handel, przedsiębiorczość społeczna, a także alternatywne modele biznesowe takie jak spółdzielnie, a proces ten powinien być prowadzony przy udziale odpowiednich partnerów działających w tych obszarach;
- N. mając na uwadze, że należy wspierać mobilność ludzi młodych, aby zwiększać szanse na zatrudnienie, jednak mobilność nie może stać się jedynym przewidywanym rozwiązaniem problemu bezrobocia wśród młodzieży;

Podsumowanie wyników i identyfikowanie kluczowych wyzwań

- 1. uważa, że kształcenie jest podstawowym prawem człowieka i dobrem publicznym, które powinno być w równym stopniu dostępne dla wszystkich; wzywa UE i państwa członkowskie do zajęcia się wszelkimi społeczno-gospodarczymi ograniczeniami uniemożliwiającymi równy dostęp dla wszystkich do możliwości kształcenia i szkolenia zawodowego, w tym mobilności; uznaje, że należy wzmacniać rolę i efekty istniejących programów i inicjatyw na rzecz mobilności w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego pod względem dostępności, otwartości i integracyjnego charakteru, z myślą o promowaniu spersonalizowanego podejścia do kształcenia, ograniczeniu liczby osób przedwcześnie kończących naukę i zagwarantowaniu grupom defaworyzowanym i osobom o specjalnych potrzebach równego dostępu do działań na rzecz mobilności w ramach programu Erasmus+; w związku z tym podkreśla potrzebę udostępnienia

elastycznego, zróżnicowanego i dostosowanego do potrzeb szeregu możliwych rozwiązań z zakresu mobilności w kontekście szkoleń, przy jednoczesnym uwzględnieniu perspektywy płci, dla osób ze środowisk imigracyjnych lub rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji ekonomicznej, uczniów z odległych regionów, osób niepełnosprawnych i osób o specjalnych potrzebach;

2. potwierdza, że podczas zajmowania się kwestią mobilności i kształcenia istnieje potrzeba stałego uwzględniania problematyki płci oraz potrzeb osób będących ofiarami różnych form dyskryminacji, w tym osób niepełnosprawnych, osób identyfikujących się jako LGBTI oraz osób pochodzących ze zmarginalizowanych społeczności; w tym kontekście zachęca do opracowania dodatkowych środków ułatwiających dostęp do działań na rzecz mobilności w ramach programu Erasmus+ dla osób z grup w niekorzystnej sytuacji oraz osób o specjalnych potrzebach;
3. apeluje do Komisji, państw członkowskich i głównych zainteresowanych podmiotów o poprawę widoczności programów kształcenia i szkolenia zawodowego w celu usunięcia barier kulturowych i zwalczania zjawiska braku motywacji, braku proaktywnej predyspozycji i umiejętności językowych, w szczególności w obszarach dotkniętych w największym stopniu bezrobociem młodzieży; uważa, że należy zadbać o to, by programy te były dostępne dla wszystkich obywateli bez wyjątku; apeluje o skoncentrowanie się na grupach zagrożonych bezrobociem, takich jak osoby niepełnosprawne; apeluje o ułatwienie dostępu do kształcenia i szkolenia zawodowego oraz do kwalifikacji, dzięki promowaniu elastyczności przyuczania do zawodu oraz dostosowywaniu ustaleń, a także zapewnienia oferty szkoleniowej dla grup posiadających niewystarczające kwalifikacje podstawowe oraz pracowników o pośrednim poziomie kwalifikacji; przypomina, że należy wziąć pod uwagę zachowanie równowagi płci w dostępie do takich doświadczeń w celu skutecznego promowania programów mobilności w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego wśród kobiet; uważa, że należy ustanowić w związku z tym ambitne cele i monitorować postępy;
4. zwraca uwagę na zróżnicowanie sytuacji kobiet i mężczyzn pod względem edukacji, umiejętności i zatrudnienia w dziedzinie nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki (STEM) w UE oraz apeluje do Komisji i państw członkowskich o pełne zaangażowanie się w program Erasmus+ oraz o wykorzystywanie tego mechanizmu jako kluczowej możliwości rozwijania edukacji w zakresie STEM w celu zwiększenia zdolności kobiet do rozpoczęcia kariery w dziedzinie STEM, a w konsekwencji zmniejszenia istniejącego niedoboru kwalifikacji w tym obszarze;
5. podkreśla znaczenie wspólnej europejskiej przestrzeni edukacji opartej na silnym składniku mobilności – uwzględniającym nie tylko szkolnictwo wyższe, lecz również kształcenie i szkolenie zawodowe – która przyczyni się do stworzenia i rozwijania silniejszej tożsamości europejskiej i silniejszego obywatelstwa;
6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dołożenia wszelkich starań z myślą o osiągnięciu celów europejskiej strategii „Kształcenie i szkolenie 2020”; uważa, że mobilność musi uwzględniać aspekt ustawicznego kształcenia i szkolenia zawodowego (CVET), ponieważ jest ono kluczowym elementem podnoszenia i aktualizowania kwalifikacji i kompetencji; podkreśla, że uczenie się przez całe życie oraz kształcenie i szkolenie zawodowe są kluczowymi warunkami osiągnięcia przez osoby długotrwale bezrobotne lepszych perspektyw zatrudnienia;

7. uważa, że wynikiem tej współpracy powinien być przegląd wymogów w celu zapewnienia ich adekwatności pod względem czasu trwania, treści, kompetencji i efektów uczenia się, łącząc mobilność zarówno w ośrodkach szkoleniowych, jak i miejscach pracy, a także traktując priorytetowo dłuższe okresy zdobywania doświadczenia (np. sześciomiesięczne) w stosunku do ich krótkoterminowych odpowiedników;
8. zwraca uwagę, że europejskie środki przeznaczone na program Erasmus+ oraz programy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego nie są proporcjonalne do liczby i potrzeb osób zainteresowanych mobilnością w ramach tych programów, w związku z czym zwraca się do państw członkowskich o wspieranie umów dwustronnych, które uzupełniałyby działania propagowane przez Erasmus+ oraz inne programy europejskie w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, aby zwiększyć mobilność europejskiej młodzieży;
9. przyjmuje do wiadomości ważną rolę i efekty istniejących programów i inicjatyw na rzecz mobilności, takich jak kluczowe działanie 1 w programie Erasmus+, Europass, europejski system transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym (ECVET) oraz europejskie ramy kwalifikacji (EQF); apeluje do Komisji o stworzenie „europejskiej elektronicznej legitymacji studenckiej”, która nadawałaby status studenta UE w kontekście mobilności i zapewniała dostęp do usług;
10. wzywa Komisję Europejską, państwa członkowskie i agencje UE, takie jak CEDEFOP, do podjęcia działań w celu udoskonalenia programów mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym, tak aby oferowały one wszystkim uczestnikom wartość dodaną w zakresie kwalifikacji, uznania i treści, oraz do zagwarantowania wprowadzenia norm jakości w przyuczaniu do zawodu;
11. zauważa, że inicjatywy na rzecz mobilności przyczyniają się do zwiększenia nie tylko wartości obywatelskich oraz poczucia przynależności do Europy u osób uczących się, ale również ich umiejętności akademickich oraz perspektyw zatrudnienia, a w szczególności umiejętności w zakresie rozwiązywania problemów, planowania i organizacji, zdolności do podejmowania działań i dostosowywania się do nowych sytuacji, przedsiębiorczości, przywództwa i podejmowania decyzji, umiejętności z zakresu społecznej odpowiedzialności, znajomości języków obcych oraz umiejętności komunikacji i umiejętności pracy w zespole, a także tych umiejętności personalnych, które mają wpływ na szanse zatrudnienia, takich jak pewność siebie, motywacja, ciekawość, umiejętność krytycznego i kreatywnego myślenia, inicjatywa oraz asertywność;
12. podkreśla konieczność ułatwiania wdrożenia mobilności w ramach programu Erasmus+ poprzez podejmowanie działań mających na celu zwiększanie liczby pozytywnie rozpatrzonych wniosków, uproszczenie konstrukcji i korzystania z narzędzi elektronicznych do zarządzania mobilnością, podnoszenie świadomości na temat wartości programów mobilności we wszystkich placówkach szkolnictwa ogólnego i zawodowego w Unii oraz zapewnianie lepiej ukierunkowanych informacji i szkoleń dla beneficjentów programów i działań oraz pośredników, w tym pracowników szkół i uczelni; w związku z tym podkreśla znaczenie dużego wkładu wniesionego przez European Schoolnet; zwraca się do Komisji o zmniejszenie obecnych nadmiernych i zbyt złożonych obciążeń administracyjnych zarówno dla wnioskodawców, jak i dla wysyłających i przyjmujących przedsiębiorstw i instytucji zaangażowanych w projekty

Erasmus+, ułatwiając i upraszczając procedury składania wniosków, rejestracji i sprawozdawczości, a także same projekty; wskazuje ponadto, że nadmierna biurokracja w szkołach i na uczelniach uczestniczących w programie stanowi przeszkodę dla nieskomplikowanego wdrażania programu;

13. zwraca się do Komisji o wprowadzanie programów mających na celu zmniejszenie barier językowych i kulturowych utrudniających organizację programów na rzecz mobilności; uważa, że takie programy powinny umożliwiać ocenę postępów we wdrażaniu; podkreśla, że programy działań powinny w szczególności wspierać uczenie się podstawowych elementów języka kraju przyjmującego; zachęca państwa członkowskie oraz regionalne i lokalne organy do zbadania szczególnych potrzeb edukacyjnych nauczycieli i instruktorów zajmujących się kształceniem i szkoleniem zawodowym, zachęcając do wymiany sprawdzonych rozwiązań i wspierając ten proces, oraz do zapewniania im większych możliwości rozwoju zawodowego; podkreśla znaczenie stworzenia podstawowego modelu szkolenia, który będzie w stanie zapewnić informacje na temat kluczowych aspektów kultury biznesowej i kultury pracy w kraju docelowym, jak również promowania i udostępniania specjalnych programów szkolenia kadry dydaktycznej w kontekście zarządzania mobilnością przez ośrodki szkoleniowe;
14. podkreśla, że zawody związane z kształceniem i szkoleniem zawodowym charakteryzuje elastyczność niezbędna do tego, by mogły być wykonywane gdziekolwiek, w związku z czym mobilność w kontekście kształcenia i szkolenia zawodowego jest kluczowym narzędziem w walce z bezrobociem, gdyż poprawia ona szanse zatrudnienia, pomaga zmniejszyć niedobór kwalifikacji i ułatwia dopasowanie ofert zatrudnienia, zwłaszcza w przypadku ludzi młodych, zapewniając umiejętności i wyjątkowe doświadczenie, które jest wymagane do tego, by być konkurencyjnym na dzisiejszych rynkach pracy w UE; uważa, że Erasmus+ pomaga rozwijać umiejętności zawodowe oraz kompetencje przekrojowe i transferowalne, takie jak przedsiębiorczość, a także zwiększać możliwości zaangażowania sektora produkcji, w związku z czym stanowi skuteczne narzędzie na rynku pracy;
15. podkreśla znaczenie i wagę rozpoznawalności marek i logotypów w związku z programem Erasmus+ i jego podprogramami; uważa, że marki powinny być stosowane szczególnie w przypadku publikacji i broszur dotyczących programu Erasmus+;
16. obawia się, że młodzi ludzie postrzegają Erasmus+ przeważnie jako program skierowany do studentów uczelni wyższych; zaleca zatem, aby kłaść większy nacisk na szczeblu europejskim, krajowym i regionalnym na znaczne zwiększenie widoczności głównych programów i podprogramów związanych z każdym obszarem, takich jak kształcenie szkolne (Comenius), szkolnictwo wyższe (Erasmus), międzynarodowe szkolnictwo wyższe (Erasmus Mundus), kształcenie i szkolenie zawodowe (Leonardo da Vinci), uczenie się dorosłych (Grundtvig), oraz aby skupić się na ludziach młodych (program „Młodzież w działaniu”) i sporcie;
17. apeluje do Komisji i państw członkowskich oraz organów państwowych do spraw zatrudnienia, aby rozpowszechniały wiedzę – zwłaszcza wśród MŚP – o programach Erasmus+ i innych narzędziach wspierających mobilność w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego; uważa, że zapewnienie maksymalnej skuteczności tych narzędzi pozwoli wielu osobom korzystać z tych możliwości, tak by osiągnąć cel mobilności;

18. podkreśla pilną potrzebę zasięgnięcia opinii przedstawicieli przemysłu i usług, zarówno w sektorze prywatnym, jak i publicznym, oraz ich zaangażowania w opracowywanie, tworzenie, wdrażanie i wspieranie programów mobilności w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego wysokiej jakości; uważa, że przy wyborze programów należy brać pod uwagę możliwości zatrudnienia w przyjmujących przedsiębiorstwach i organizacjach; uważa, że elastyczne i konstruktywne partnerstwo oparte na dialogu, współpracy oraz najlepszej praktyce z udziałem wszystkich zainteresowanych podmiotów zapewni powodzenie i wartość dodaną kształcenia i szkolenia zawodowego; uważa, że niezbędna jest także wymiana wiedzy i najlepszych praktyk między ośrodkami szkolenia i przedsiębiorstwami; wzywa Komisję Europejską do śledzenia podaży i popytu na rynku pracy w Unii Europejskiej oraz mobilności geograficznej i zawodowej, aby zaspokoić potrzeby rynku pracy; uważa, że pozwoliłoby to zmniejszyć rozbieżności między ofertą szkoleniową oraz tym, co czeka młodych ludzi w przedsiębiorstwach, a potrzebami rynkowymi w sektorach o wartości dodanej (np. gospodarka cyfrowa i gospodarka ekologiczna, energia, obronność, sektor opieki i rewitalizacja budynków mieszkalnych);
19. podkreśla kluczowe aspekty, które należy uwzględnić podczas planowania działań z zakresu mobilności i przy ocenie ich realizacji, a mianowicie: ekonomiczne możliwości osób uczących się do podjęcia mobilności, uznawanie studiów, kompetencji i kwalifikacji oraz treści szkoleń w poszczególnych krajach na podstawie zaliczeń lub dyplomów, poziom znajomości języka, organizację programów nauczania lub studiów, uznawanie zdanych egzaminów i punktów uzyskanych przez studenta za granicą po jego powrocie na uczelnię macierzystą, aspekty prawne, informacje lub motywację do ukończenia studiów, poradnictwo i doradztwo w okresie mobilności, a także sytuację osobistą studenta; zwraca się zatem do Komisji o poprawę wskaźników i kryteriów oceny, aby można było z większą regularnością kontrolować skuteczność tych unijnych programów i wprowadzać wszelkie konieczne usprawnienia;
20. przypomina, że obecnie tylko 1% młodych osób korzystających ze szkolenia zawodowego połączonego z pracą, w tym praktykantów, bierze udział w programach z zakresu mobilności w trakcie szkolenia; zwraca uwagę na dużą potrzebę stworzenia sprzyjających warunków dla rozwijania mobilności praktykantów w obrębie UE, aby zapewnić im takie same szanse, jak studentom szkół wyższych; zachęca zatem Unię Europejską do sformułowania statutu „europejskiego praktykanta”; apeluje do UE i państw członkowskich o dopilnowanie, by zarówno praktyki, jak i staże pozostawały formą szkolenia, która nie jest wykorzystywana jako źródło siły roboczej o niepewnym statusie, nie prowadzi do zastępowania pełnoetatowych specjalistów i która gwarantuje godne warunki pracy i prawa studentów, w tym prawa finansowe i prawa w kontekście wynagrodzeń; zachęca również Komisję do przeanalizowania konsekwencji związanych z wprowadzeniem wyżej wspomnianego statutu, monitorowania realizacji związanych z tym środków, nakłonienia wszystkich zainteresowanych podmiotów, w tym europejski sojusz na rzecz przygotowania zawodowego, do stosowania się do sformułowanych w nim zaleceń z myślą o poprawie warunków, jakości i dostępności praktyk w UE, a także do uznania tej kwestii za strategiczny priorytet;
21. wzywa Komisję do przedstawienia, a państwa członkowskie do zatwierdzenia wniosku w sprawie systemu przyuczania do zawodu w UE w celu zagwarantowania zestawu uprawnień osobom uczącym się zawodu i beneficjentom kształcenia i szkolenia zawodowego; wskazuje na korzystną rolę, jaką w kształceniu i szkoleniu młodzieży, zwłaszcza w dziedzinie biznesu i przedsiębiorczości, mogą odgrywać osoby starsze, w

celu jak największej intensyfikacji wymiany międzypokoleniowej dzięki stażom i opiece pedagogicznej oraz ułatwieniu praktycznego zdobywania nauki w zespołach międzypokoleniowych; zachęca Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia konkretnych środków w celu dopilnowania, by przyuczanie do zawodu i szkolenia w ramach programu Erasmus+ nie były wykorzystywane niezgodnie z ich przeznaczeniem, jako instrumenty obniżania kosztów pracy;

22. pozytywnie ocenia uruchomienie projektów pilotażowych oraz niedawno zatwierdzone europejskie ramy na rzecz mobilności praktykantów jako punkt wyjścia do udoskonalenia programu Erasmus+ służący zwiększeniu i poprawie długoterminowej mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym; apeluje o utworzenie ram dla długoterminowych inicjatyw, w odróżnieniu od działań skupionych wyłącznie na projektach, aby utworzyć stały i zrównoważony system, który będzie w pełni sprawny, przewidywalny i będzie ułatwiał swobodny przepływ umiejętności w Europie;
23. zwraca uwagę, że przedwczesne kończenie nauki jest jednym z najbardziej istotnych problemów dotyczących grupy, do której skierowana jest koncepcja mobilności, oraz że lepsze opcje kształcenia zawodowego skutkują mniejszą liczbą osób przedwcześnie kończących naukę i szkolenia; w związku z tym podkreśla znaczenie, jakie mogą mieć efekty systemów kształcenia, w ograniczaniu przedwczesnego kończenia nauki oraz w nabywaniu przez uczniów umiejętności przekrojowych, które ostatecznie pomogą im dopasować kwalifikacje do wymogów rynku pracy;
24. podkreśla potrzebę pomagania młodym ludziom uczestniczącym w programach szkolenia zawodowego w przezwyciężaniu napotykanym przez nich trudności za pomocą pewnych uzupełniających i towarzyszących środków, takich jak wzmacnianie grupowego charakteru programów na rzecz mobilności, lepsza opieka pedagogiczna i wsparcie ze strony instytucji macierzystych i przyjmujących jeszcze przed wyjazdem, jak i w trakcie programu z zakresu mobilności, poprawa dostępu do wysokiej jakości informacji na temat możliwości kształcenia i szkolenia zawodowego, zapewnianie specjalistycznych działań i narzędzi z zakresu poradnictwa i doradztwa oraz finansowanie wsparcia językowego dla wszystkich uczestników bez ograniczeń ze względu na język;
25. zwraca uwagę, że można określić szereg czynników, które mają wpływ na oczekiwania osób młodych uczących się w ramach systemów kształcenia i szkolenia zawodowego, w szczególności są to czynniki społeczno-ekonomiczne, typologia rodziny lub brak wytycznych (i narzędzi dydaktycznych) po ukończeniu obowiązkowego kształcenia średniego lub podczas kursów w ramach szkolenia zawodowego;
26. podkreśla kluczową rolę mobilności w kształceniu i szkoleniu w pokonywaniu wyzwań społecznych i kulturowych, aby zapewnić młodzieży jak największe szanse na rozwijanie własnego planu działania w społeczeństwie; przypomina, że UE skoncentrowała swoje wysiłki, w szczególności poprzez strategię „Europa 2020”, na zwiększaniu konkurencyjności swojej gospodarki, tworzeniu nowych miejsc pracy i ostatecznie wzmocnieniu zdolności do konkurencyjności na światowych rynkach w trzeciej dekadzie tego wieku; podkreśla w tym kontekście istotną rolę badań, innowacji, społeczeństwa cyfrowego i zrównoważonej energetyki jako instrumentów służących zapewnianiu wyższej wartości dodanej;
27. podkreśla rolę UE i państw członkowskich w rozwijaniu i wspieraniu wysokiej jakości i

dobrze zorganizowanych systemów kształcenia i szkolenia zawodowego poprzez wdrażanie całościowego podejścia, w ramach którego wyważono teoretyczne kształcenie pod kątem danego zawodu, szkolenie praktyczne oraz kształcenie ogólne, formalne, nieformalne i pozaformalne; apeluje do państw członkowskich o wprowadzenie do swoich systemów kształcenia ponadgimnazjalnego dualnego modelu kształcenia lub o wzmocnienie obecnych systemów kształcenia poprzez staże i praktyki zawodowe, ułatwiając tym samym trwałą integrację uczestników programów kształcenia i szkolenia zawodowego na rynku pracy i zwiększając ich udział w ponadnarodowych programach na rzecz mobilności; przypomina, że ogólnie rzecz biorąc poprawa jakości kształcenia i szkolenia zawodowego we współpracy z partnerami społecznymi i publicznymi służbami zatrudnienia stanowi sposób na zaradzenie wykluczeniu społecznemu, zwiększenie odsetka osób podejmujących studia wyższe, promowanie dostępu studentów do rynku pracy i ułatwienia ich integracji na tym rynku, co powinno ułatwić mobilność w procesie uczenia się przez całe życie;

28. wzywa do właściwego podejścia do problemów związanych z wolontariatem europejskim w kontekście ubezpieczenia uczestników, udzielania zezwoleń, zarządzania bazą danych, jak również monitorowania działań wolontariuszy w celu zapobiegnięcia dalszemu spadkowi liczby uczestników;
29. ubolewa, że uczenie się pozaformalne utraciło na znaczeniu oraz że zmniejszono środki budżetowe przeznaczone na ten cel w aktualnym programie Erasmus+; podkreśla znaczenie pozaformalnego uczenia się na szczeblu europejskim, zwłaszcza w drodze zatrudnienia młodzieży i wolontariatu osób starszych; apeluje o to, by uczenie się pozaformalne i nieformalne miało wyraźnie określone i widoczne miejsce w programie Erasmus+; uważa ponadto, że powinna istnieć możliwość ubiegania się o duże projekty w dziedzinie kształcenia dorosłych, które podlegałyby takim samym zasadom co sojusze na rzecz umiejętności sektorowych i sojusze na rzecz wiedzy;
30. wspiera rozwijanie nowoczesnych technologii i infrastruktury w ramach wzmacniania i modernizowania krajowych systemów kształcenia zawodowego w celu poprawy dostępu do programów mobilności i ich jakości; uważa, że w celu zaradzenia problemowi niedopasowania umiejętności należy położyć większy nacisk na innowacje i rozwijanie nowych umiejętności akademickich i zawodowych, cyfrowego uczenia się i platform dydaktycznych, technologii życia, innowacyjnych technologii służących ubogacaniu dziedzictwa kulturowego, a także technologii informacyjno-komunikacyjnych; zdecydowanie uważa, że UE i państwa członkowskie powinny zapewnić skuteczną strategię mającą na celu dopasowanie obecnych i przyszłych możliwości zatrudnienia w gospodarce o biegu zamkniętym i systemów kształcenia i szkolenia zawodowego;
31. zauważa, że dokonuje się obecnie przejście na w większym stopniu cyfrową gospodarkę oraz redefinicja miejsc pracy i umiejętności; wzywa zatem państwa członkowskie i Komisję do współpracy z sektorem prywatnym w celu opracowania strategii nauczania nowych umiejętności oraz programów kształcenia i szkolenia zawodowego z myślą o przekwalifikowaniu pracowników;

Dostęp: zwiększenie opcji mobilności dla osób młodych odbywających szkolenie zawodowe

32. zachęca do stworzenia ram, analogicznie jak w przypadku wcześniejszego programu Leonardo da Vinci, do których należy odwoływać się podczas naboru do programu

Erasmus+ i które będą maksymalnie jasno i precyzyjnie określały opcje mobilności dla osób młodych objętych kształceniem i szkoleniem zawodowym, zwłaszcza za pomocą kampanii obejmujących wszystkie platformy, prowadzonych przez organy publiczne, ze skoordynowanym udziałem wszystkich zainteresowanych stron, które odgrywają aktywną rolę w kształceniu i szkoleniu zawodowym lub mają na nie wpływ;

33. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie wystarczających zasobów finansowych na wsparcie programów mobilności, z uwzględnieniem potencjalnych przeszkód finansowych; popiera zbadanie kwestii tego, w jaki sposób można zapewnić większą przejrzystość co do sposobu uzupełniania przez przedsiębiorstwa przyznanych dotacji lub możliwość zapewnienia innych rodzajów pomocy; uważa, że należy zapewnić i monitorować komplementarność między Europejskim Funduszem Społecznym (EFS) a programem Erasmus+ z myślą o osiągnięciu pozytywnych wyników;
34. apeluje o zapewnienie lepszej synergii między politykami UE a instrumentami wpływającymi na mobilność i kształcenie, w szczególności o środki uzupełniające dla EFS i programu Erasmus+ oraz lepszą koordynację wszystkich działań na wszystkich poziomach (planowanie krajowe, regionalne i lokalne);
35. zwraca się ponownie o wdrożenie środków mających na celu zapewnienie spójności i koordynacji między funduszami strukturalnymi, w tym EFS i programami takimi jak Erasmus+, na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym;
36. podkreśla konieczność zrekompensowania przeszkód, które wynikają z niższego statusu społeczno-ekonomicznego uczniów objętych kształceniem i szkoleniem zawodowym przez zastosowanie środków, takich jak zwiększenie wysokości indywidualnych grantów przydzielanych przez Komisję lub zwiększenie składek wpłacanych przez państwa członkowskie oraz regionalne i lokalne administracje, instytucje pośredniczące lub organizacje pozarządowe, niezależnie czy są one opłacane z ich własnych budżetów czy też w ramach programów partnerstwa z przedsiębiorstwami, fundacjami i organizacjami, które współpracują w ramach systemu kwalifikacji i szkolenia zawodowego w ich regionie lub na ich terytorium;

Od mobilności po szanse zatrudnienia: walidacja i uznawanie efektów uczenia się, umiejętności i kompetencji

37. podkreśla, że zdobywanie nowych różnorodnych i twórczych pomysłów za granicą może motywować i pobudzać przedsiębiorczość i kreatywność; podkreśla, że możliwości, jakie oferuje mobilność w kształceniu i szkoleniu, takie jak budowanie międzynarodowych sieci, mogą wywierać pozytywny wpływ również na szanse zatrudnienia, współpracę transnarodową i konkurencyjność Europy;
38. uważa, że obecne i przyszłe środki mające pomóc zaradzić niedopasowaniu umiejętności powinny zarówno ułatwiać zaangażowanie pracodawców, przedsiębiorstw i społeczności lokalnych, jak i być bardziej powiązane z prognozami dotyczącymi zmiany sytuacji na rynku pracy oraz przyszłego zapotrzebowania na umiejętności;
39. podkreśla, że istnieje pozytywna korelacja między mobilnością edukacyjną a przyszłą mobilnością i zarobkami, ponieważ – jak ustaliło w 2013 r. Wspólne Centrum Badawcze Komisji – unijne i międzynarodowe programy na rzecz mobilności

zwiększają szanse znalezienia przez uczestników zatrudnienia za granicą; podkreśla, że przyuczanie do zawodu i staże za granicą przyczyniają się do doskonalenia umiejętności językowych uczestników (co według badania Eurobarometru z 2013 r. ma miejsce w 79% przypadków)¹;

40. podkreśla, jak ważne są programy mobilności umożliwiające przekwalifikowanie, które są przeznaczone dla osób bezrobotnych w każdym wieku lub osób zagrożonych działaniami restrukturyzacyjnymi;
41. zwraca uwagę na różnorodność i nierówny rozwój systemów walidacji i uznawania kwalifikacji w państwach członkowskich, mimo rosnącej konwergencji w ciągu ostatniej dekady; podkreśla potrzebę zwiększenia kompatybilności między różnymi systemami kształcenia i szkolenia zawodowego oraz ułatwienia walidacji oraz uznawania umiejętności i kompetencji w firmach lub ośrodkach szkoleniowych w różnych państwach członkowskich, a także podnoszenia atrakcyjności programu Erasmus+; wzywa państwa członkowskie do udoskonalenia wdrożenia EQF² i usunięcia barier; zachęca do zdefiniowania europejskiego standardu, który byłby możliwy do przyjęcia i wdrożenia na wszystkich szczeblach (krajowym, regionalnym i lokalnym);
42. zachęca do opracowania dodatkowych środków mających na celu promowanie uznawania i walidacji efektów uczenia się, obejmujących efekty uzyskane w wyniku uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, w szczególności przez lepsze wykorzystanie istniejących narzędzi, takich jak Europass i ECVET;
43. przypomina, że dzięki EQF poczyniono istotne postępy w zakresie uznawania dyplomów, punktów zaliczeniowych, dyplomów potwierdzających kwalifikacje i zaświadczeń o kompetencjach oraz nabytej wiedzy fachowej w kontekście kształcenia i szkolenia zawodowego; apeluje o wyznaczenie konkretnych celów, jak np. wdrożenie w pełni działającego systemu transferu i uznawania punktów dzięki zastosowaniu ECVET; zachęca do opracowania wspólnych kwalifikacji w kształceniu i szkoleniu zawodowym, które będą gwarantowały uznanie kwalifikacji na szczeblu międzynarodowym;
44. opowiada się za opracowaniem w bliskiej współpracy z wszystkimi kluczowymi podmiotami zielonej księgi w sprawie kształcenia i szkolenia zawodowego oraz mobilności, a także uznawania umiejętności i kompetencji w Europie; przypomina, że obecne zalecenia dotyczące kształcenia i szkolenia zawodowego muszą zostać w pełni wprowadzone w życie; podkreśla, że nieuznawanie kompetencji wpływa negatywnie na cel strategii „Europa 2020” dotyczący wskaźnika zatrudnienia i ogranicza swobodę przemieszczania się zagwarantowaną w traktatach;
45. opowiada się za większą mobilnością w zatrudnieniu, kształceniu, przyuczaniu do zawodu i stażach w kontekście europejskich gwarancji dla młodzieży, aby podnosić umiejętności młodych ludzi oraz zmniejszać geograficzne niedopasowanie umiejętności w UE;
46. podkreśla znaczenie gwarancji dla młodzieży i Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi

¹ http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_378_en.pdf

² Zob.: zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie.

młodych we wspieraniu przyuczania do zawodu, staży, kształcenia i szkolenia zawodowego, pośrednictwa pracy oraz dalszego kształcenia, które prowadzi do zdobycia kwalifikacji; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by na te programy przyznano odpowiednie środki finansowe w całym okresie programowania 2014–2020;

47. wzywa do tłumaczenia na wszystkie języki urzędowe Unii portalu unijnej panoramy umiejętności, aby stał się dostępnym dla wszystkich źródłem informacji na temat umiejętności potrzebnych w całej Europie;
48. zwraca uwagę na postępy osiągnięte na drodze do zapewnienia wyższej jakości kształcenia i szkolenia zawodowego w wielu państwach członkowskich przy wsparciu europejskich ram odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym (EQAVET); zachęca te państwa członkowskie, które są obecnie na etapie opracowywania krajowego podejścia do zapewniania jakości do opracowania go zgodnie z EQAVET; podkreśla, że państwa członkowskie powinny dołożyć większych starań, aby w ramach rozwiązań z zakresu zapewniania jakości bardziej uwzględniane były efekty uczenia się oraz by stosownie do krajowego kontekstu doceniane i wspierane było uczenie się pozaformalne i uczenie się poprzez praktykę w miejscu pracy w kontekście formalnym lub pozaformalnym;
49. podkreśla, że programy praktyk przyuczających do zawodu powinny być prowadzone pod kierunkiem kompetentnej osoby nadzorującej;

Dążenie do opracowania bardziej skutecznych, dostępnych i sprzyjających włączeniu społecznemu programów na rzecz mobilności

50. wzywa Komisję i państwa członkowskie, również we współpracy z Europejskim Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (CEDEFOP), do określenia i wzmocnienia roli instytucji pośredniczących – zarówno terytorialnych, jak i sektorowych – zaangażowanych w przygotowanie i kontrolowanie programów na rzecz mobilności i zarządzanie nimi, wymagając jednocześnie od nich zachowania najwyższych standardów przejrzystości, oraz do pomocy w tworzeniu takich instytucji na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym;
51. podkreśla, że te instytucje pośredniczące muszą posiadać odpowiednie zasoby budżetowe i kadrowe, aby umożliwić strukturom odpowiedzialnym za organizację i zarządzanie mobilnością zadbanie o to, by w proces ten zaangażowana była sieć szkół zajmujących się szkoleniem zawodowym, oraz muszą posiadać uprawnienia i zdolność do zawierania operacyjnych sojuszy i porozumień z potencjalnymi partnerami, zarówno w swoim kraju, jak i w państwach członkowskich uczestniczących w programach na rzecz mobilności;
52. podkreśla konieczność ochrony prawnej osób małoletnich za granicą;
53. zwraca uwagę, że w ramach programu Erasmus+ należy podkreślać i promować działania na rzecz mobilności lub usługi w zakresie mobilności dostosowane do potrzeb instruktorów, nauczycieli i przedsiębiorców;
54. zwraca uwagę, że spójne, uzupełniające się i dobrze skoordynowane systemy finansowania na poziomie europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym są

potrzebne, aby umożliwić ośrodkom szkoleniowym pokrywanie kosztów w całej rozciągłości oraz planowanie i wdrażanie stałych działań;

55. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że program Erasmus+ znacząco rozszerzył liczbę beneficjentów programów na rzecz kształcenia i szkolenia zawodowego o młode osoby, które nie kształcą się na uniwersytetach lub w szkołach wyższych;
56. popiera wszystkie niezbędne środki wspomagające mające przede wszystkim na celu zapewnienie praktykantom pomocy w uczestniczeniu w programach mobilności oraz lepszym wykorzystywaniu umiejętności nabytych w wyniku mobilności oraz rozwoju asertywności, by ich bogate doświadczenie stało się widoczne i wartościowe, a także środki mające na celu zachęcanie praktykantów do udziału w tych programach;
57. uważa, że efekty uczenia się wynikające z przyuczania do zawodu powinny być opracowywane i omawiane z praktykantem zgodnie z zasadami ECVET zanim praktykant rozpocznie szkolenie i powinny być wykazywane w suplemencie do świadectwa po zakończeniu szkolenia;
58. podkreśla znaczenie dobrej jakości doskonalenia zawodowego nauczycieli oraz monitorowania, oceny i zapewnienia jakości w tym obszarze, a także potrzebę promowania włączenia społecznego i tolerancji w programach na rzecz mobilności;
59. podkreśla potrzebę zapewnienia wysokiej jakości staży, które pozwolą uczniom zdobyć pożądane umiejętności zawodowe, a także podkreśla potrzebę dobrej komunikacji na wszystkich poziomach z przedsiębiorcami w celu włączenia ich do współpracy, by zapewnić dalsze uznawanie doświadczenia zdobytego przez osoby młode korzystające z programów na rzecz mobilności;
60. popiera wszelkie środki zgodne z celami programu Erasmus+ podejmowane przez przedsiębiorców, organizacje pozarządowe lub społeczeństwo obywatelskie w celu rozwoju programów na rzecz mobilności dla młodych pracowników lub praktykantów według branży lub we współpracy z organami reprezentującymi branżę, takimi jak izby handlowe i branżowe – obok sieci europejskich takich jak Eurochambres – oraz odpowiednie związki zawodowe; wzywa do uznania roli izb rzemieślniczych oraz ich ośrodków szkoleniowych we wspieraniu mobilności i bardzo małych przedsiębiorstw; uważa, że wszystkie środki podejmowane w celu usprawnienia programów kształcenia i szkolenia zawodowego powinny koncentrować się również na obszarach, w których promuje się energię bezemisyjną i zrównoważoną mobilność;
61. zaleca, by wszystkie najważniejsze podmioty pracowały nad wspólnymi strategiami w celu zwiększenia powrotów osób odbywających szkolenie zawodowe i przyuczających się do zawodu do swoich krajów macierzystych lub zintensyfikowania ich mobilności w kierunku innych części Europy, przy jednoczesnym poszanowaniu ich preferencji, w celu ukierunkowania wiedzy i doświadczenia zdobytych za granicą z myślą o zmniejszeniu braku równowagi i poprawie spójności na obszarach, z których pochodzą i które borykają się z „niedostatkiem kwalifikacji”, lub w innych regionach Europy;
62. apeluje do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o tworzenie i skuteczne wdrażanie europejskiej sieci laboratoriów i inkubatorów, która ma zasadnicze znaczenie dla upowszechniania sojuszy na rzecz wiedzy między szkołami, uniwersytetami i przedsiębiorstwami w celu wspierania dostępu do szkoleń, doświadczeń, dokształcania

- nauczycieli i wykładowców, przyuczania do zawodu i przedsiębiorstw typu start-up;
63. zwraca się do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o wspieranie i wzmacnianie europejskiej sieci ośrodków naukowych (ECSITE), która skupia ośrodki naukowe, jako miejsca dostępu do kultury naukowej;
 64. zwraca się o stworzenie jednolitego i kompleksowego mechanizmu służącego łączeniu danych i narzędzi komunikacyjnych z myślą o zapewnieniu wygodnej i sprawnej obsługi dla osób poszukujących informacji i wsparcia w zakresie różnych programów na rzecz mobilności istniejących na poziomie unijnym, państwowym, regionalnym i lokalnym;
 65. apeluje do Komisji o przedstawienie tam, gdzie jest to wykonalne, aktualnych danych statystycznych i przeprowadzenie ocen lub badań dotyczących programu Erasmus+ i innych programów mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym w celu określenia ich wpływu na dostosowanie doświadczenia zawodowego do stanowisk pracy z punktu widzenia poziomu zatrudnienia, a także o zbadanie, dlaczego niektóre państwa członkowskie generują większą liczbę wniosków o pracę i kształcenie w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego za granicą, a także o opracowanie planu ich większego zaangażowania; uważa, że wyniki statystyk i ocen powinny zostać włączone i uwzględnione w ramach śródkresowego przeglądu programu Erasmus+;
 66. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje uzgodnione w Rydze przez ministrów ds. kształcenia i szkolenia zawodowego w dniu 22 czerwca 2015 r., w których zaproponowano nowy zbiór średnioterminowych rezultatów w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego na okres 2015–2020, oraz apeluje o ich terminową i rzetelną realizację;
 67. podkreśla znaczenie promowania korzyści wynikających z mobilności pod względem szans zatrudnienia i zdobytych kwalifikacji, aby wykazać rzeczywistą przydatność i ograniczyć postrzeganie szkoleń opierających się zasadniczo na kwalifikacjach wyłącznie krajowych jako straty czasu;
 68. zachęca do lepszego promowania i zwiększania widoczności wśród młodych ludzi i przedsiębiorstw platform takich jak Drop'pin@EURES, których celem jest ułatwianie mobilności młodych ludzi w zakresie przyuczania do zawodu, staży, programów szkoleniowych i kursów językowych w systemie e-uczenia się;
 69. zachęca państwa członkowskie do propagowania pełnego wachlarza możliwości oferowanych przez nowy program Erasmus+ dający młodzieży możliwości nie tylko studiowania za granicą, ale także przyuczania się do zawodu i uczestniczenia w praktykach zawodowych;
 70. zachęca do wprowadzenia minimalnej wysokości stypendium dostosowanego do występujących między państwami członkowskimi różnic w warunkach bytowych, cenach i kosztach; popiera pomysł, by państwa członkowskie wprowadziły w odpowiednich przypadkach środki umożliwiające niezbędne i korzystne wsparcie, np. w zakresie zakwaterowania i transportu, zwracając szczególną uwagę na potrzeby osób niepełnoletnich, a także przygotowując studentów do ich międzynarodowych doświadczeń, na przykład poprzez doradztwo zawodowe, nauczanie języków oraz komunikację międzykulturową;

71. domaga się, aby dokonano przeglądu wieloletnich ram finansowych w oparciu o kryteria obejmujące wstępną ocenę efektywności wykorzystania zasobów przydzielonych na zwalczanie bezrobocia, przewidując ograniczenie środków przeznaczonych na działania, które przynoszą niewielkie skutki; uważa, że takie podejście jest szczególnie ważne w dobie kryzysu, jak ten, który ma obecnie miejsce, charakteryzującego się niedopuszczalnym brakiem równowagi;

o

o o

72. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz państwom członkowskim.